

Arrest

nr. 279 965 van 10 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X (Alias: X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (Alias: X), die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2022 tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MORETUS, die loco advocaat. K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 1 januari 1999.

1.2. Verzoeker dient op 27 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 september 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 28 november 2016 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.3. Verzoeker dient op 6 april 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 23 mei 2017 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend

verzoek om internationale bescherming. Bij arrest met nummer X van 22 augustus 2017 wordt het door verzoeker ingestelde beroep verworpen.

1.4. Verzoeker dient op 27 oktober 2017 een derde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 20 december 2017 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming. Bij arrest met nummer X van 17 mei 2018 wordt de beslissing van de commissaris-generaal vernietigd. De commissaris-generaal verklaarde verzoekers derde verzoek om internationale bescherming op 18 juli 2018 ontvankelijk, waarna verzoeker op 4 januari 2019 werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op 17 januari 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 23 september 2019 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal.

1.5. Verzoeker dient op 11 februari 2020 een vierde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 25 augustus 2020 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming.

1.6. Verzoeker dient op 27 november 2020 een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal neemt op 8 juli 2022 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtoen te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Akorkhel in district Dahane Ghorri van de provincie Baghlan. U volgde zes of zeven jaar religieuze les aan de madrassa. Op een dag kwamen taliban bij u thuis. Iemand van hen had u gezien wanneer u, op vraag van uw broer die bij de arbaki actief is, melk ging brengen naar een politiecommandant. De taliban namen u mee. Wanneer jullie aan het kanaal kwamen werden zij beschoten waarna zij u lieten gaan. U bent vervolgens uit Afghanistan vertrokken. U vertrok in juni 2015 en kwam op 26 augustus 2015 in België aan. U diende op 27 augustus 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 september 2016 nam het Commissariaat voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) heeft op 28 november 2016 een arrest gevelde in uw dossier waarin het de beslissing van het CGVS heeft gevolgd. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 6 april 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U volhardde in uw verklaarde herkomst en asielmotieven. Uw tweede verzoek werd evenwel niet ontvankelijk verklaard. U ging tegen deze beslissing in beroep. Op 22 augustus 2017 verwierp de RvV dit beroep omdat geen van de partijen met toepassing van artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen had gevraagd om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking. U diende geen cassatieberoep in.

Op 27 oktober 2017 diende u een derde verzoek in. In het kader van dit verzoek bleef u vasthouden aan uw verklaarde herkomst en aan uw voorgehouden problemen in die regio. Op 20 december 2017 verklaarde het CGVS uw derde verzoek niet-ontvankelijk. U ging in beroep tegen deze beslissing. De RvV vernietigde de beslissing van het CGVS in haar arrest van 17 mei 2018. Vervolgens diende het CGVS uw derde verzoek opnieuw te onderzoeken. Uw verzoek werd door het CGVS ontvankelijk verklaard op 18 juli 2018. Het CGVS nam vervolgens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 31 augustus 2018. Het CGVS trok deze beslissing op eigen initiatief opnieuw in op 6 november 2018. U werd vervolgens uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud in het kader van uw derde verzoek op de zetel van het CGVS op 4 januari 2019. Op 17 januari 2019 besloot het CGVS tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst. Hierdoor kon evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan. Tegen deze beslissing ging u in beroep. Op 23 september 2019 bevestigde de RvV deze beslissing en beoordeling. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 11 februari 2020 een vierde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek bleef u volharden in uw eerdere verklaringen dat u van uw geboorte tot uw vertrek steeds heeft gewoond in het dorp Akorkhel, gelegen in de provincie Baghlan. Ook stelde u dat uw eerder verklaarde problemen nog steeds actueel waren. U voegde eraan toe dat de taliban zo'n vijf maanden geleden naar uw huis kwamen, er uw oudste broer Ahmad meenamen en hem vervolgens doodschoten. De taliban waren reeds viereenhalf jaar op zoek naar Ahmad omdat hij heeft samengewerkt met de arbaki. Tevens verklaarde u dat uw jongere broer Jahanzib omwille van uw verklaarde problemen het land heeft verlaten. Ten slotte gaf u aan dat de situatie in uw buurt en in uw land erg slecht is geworden. Ter staving van dit verzoek legde u een Afgaans paspoort op uw naam dd. 12 november 2019 neer. Het CGVS besloot op 25 augustus 2020 om dit verzoek niet-ontvankelijk te verklaren omdat er geen elementen voorhanden waren in uw dossier die de kans aanzienlijk vergrootten dat u voor internationale bescherming in aanmerking kwam. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

Zonder België te verlaten diende u op 27 november 2020 uw vijfde en huidige verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. In het kader van uw huidige verzoek verklaart u dat alles wat u in het kader van uw vorige verzoek hebt beweerd over uw identiteit, geboorteplaats, verblijfplaatsen en asielmotieven gelogen was. In werkelijkheid heet u J.A. en bent u op 1 januari 1999 geboren in Pirsado in Khyber Pakhtoon Khwa in Pakistan, waar u woonde tot twee jaar voor uw vertrek naar Europa. In de laatste twee jaren woonde u in het dorp Ismailkhel, tevens in Khyber Pakhtoon Khwa in Pakistan gelegen. U hebt nooit in Afghanistan gewoond. U stelt Pakistan te hebben verlaten omdat u het er als Afgaanse migrant heel moeilijk had. U werd beledigd en willekeurig opgepakt door de politie, die u afperste. U stelt dat u niet naar Afghanistan terug kan omdat u er als Pakistaan zou beschouwd worden en u er geen andere keuze zou hebben dan bij de politie te gaan werken of de taliban te vervoegen. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van een geboorteakte en een Afghan Citizen Proof of Registration (PoR) kaart neer op naam van J., zoon van F.M.; negen kopieën van PoR-kaarten op naam van J. en zijn familieleden; de kopie van een inschrijvingsbewijs van een huurwoning; vier kopieën van facturen op naam van M.A.A.S.; de kopie van een schoolcertificaat op naam van J. zoon van F.M.; zes foto's; en een aangetekend schrijven van uw advocaat, meester Katrin Verhaegen, dd. 19.02.2021.

Op 10 mei 2021 verklaarde het CGVS dit verzoek niet-ontvankelijk. U ging in beroep tegen die beslissing bij de RvV. Op 27 september 2021 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS.

Op 22 september 2021 voegde uw advocaat per mail nog volgende stukken toe aan uw dossier: een kopie van een geboortecertificaat voor Afghanen in Pakistan op naam van J., een kopie van een overzicht van de samenstelling van het gezin van F.M. en een kopie van een taskara.

Op 18 januari 2021 diende uw jongere broer E.M.A. (OV: [...]) eveneens een verzoek om internationale bescherming in België in.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan omdat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw reisweg en hoe die door uw familie kon worden bekostigd en omdat uw kennis wat betreft de lokale geografie, de recente geschiedenis van Afghanistan, de voedselprijzen in de periode voor uw vertrek en aardbevingen en overstromingen die zich in uw beweerde regio van herkomst voordeden, gebrekkig bleek. Hierdoor kon evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan. De door u neergelegde documenten deden geen afbreuk aan deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde de beslissing en beoordeling van het CGVS.

In uw tweede, derde en vierde verzoek bleef u vasthouden aan uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst en verblijfplaatsen zoals u ze in het kader van uw eerste verzoek had afgelegd, namelijk dat u uit het dorp Akorkhel in het district Dahane Ghorri van de provincie Baghlan afkomstig bent.

Uw tweede verzoek werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard omdat er geen elementen voorhanden waren in uw dossier die de kans aanzienlijk vergrootten dat u voor internationale bescherming in aanmerking kwam. De RvV verwierp het beroep dat u tegen deze beslissing instelde omdat geen van de partijen met toepassing van artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen had gevraagd om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking.

Uw derde verzoek werd door het CGVS afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst. Hierdoor kon evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan. Op 23 september 2019 bevestigde de RvV deze beslissing en beoordeling. U stelde geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

Uw vierde verzoek werd door het CGVS op 25 augustus 2020 niet-ontvankelijk verklaard omdat er geen elementen voorhanden waren in uw dossier die de kans aanzienlijk vergrootten dat u voor internationale bescherming in aanmerking kwam. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U stelt in het kader van uw huidige verzoek dat u in uw vorige verzoeken gelogen hebt over uw naam, geboorteplaats, verblijfplaatsen en asielmotieven (zie verklaring volgend verzoek DVZ dd. 08.01.2021 (verder DVZ), punt 3, 4, 5, 10, 16 en 19). In werkelijkheid heet u J. en bent u geboren in Pirsado, gelegen in de Khyber Pakhtunkhwa provincie van Pakistan, waar u woonde tot de laatste twee jaar voor uw vertrek naar Europa. In de laatste twee jaar voor uw vertrek woonde u in het dorp Ismailkhel, tevens gelegen in het Pakistaanse Khyber Pakhtunkhwa. U bent nooit in Afghanistan geweest. U stelt dat u uit Pakistan bent vertrokken omdat u er als Afghaans migrant werd gediscrimineerd en zonder reden werd opgepakt en gearresteerd door de politie. U kan niet naar Afghanistan omdat u er als Pakistaan zult worden beschouwd en u er geen andere keuze zou hebben dan bij de politie te gaan werken of de Taliban te vervoegen.

Bij uw nieuwe verklaringen met betrekking tot uw identiteit, herkomst, verblijfplaatsen en levensomstandigheden moeten evenwel verschillende bedenkingen worden gemaakt.

Ten eerste wordt opgemerkt dat het gegeven dat u in het kader van uw vijfde verzoek en na een verblijf van meer dan vijf jaar in België, volledig nieuwe verklaringen aflegt over uw identiteit, herkomst en verblijfplaatsen uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengt. Indien u werkelijk uw hele leven als Afghaanse migrant in Pakistan hebt geleefd en als gevolg daarvan in Pakistan werd gediscrimineerd en onderdrukt en vervolging of onmenselijke behandeling vreest in Afghanistan, kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u dit feit al veel eerder kenbaar zou hebben gemaakt. U slaagt er bovendien niet in om een afdoende verklaring te geven voor waarom u nu pas uw werkelijke identiteit, herkomst en verblijfplaatsen prijsgeeft aan de Belgische asielinstanties. Zo stelt u dat u van veel mensen hoorde dat u het feit dat u in Pakistan was geboren en daar uw hele leven had gewoond, moest verzwijgen omdat u anders naar Pakistan zou worden teruggestuurd (zie DVZ, punt 16). Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag echter worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. U werd al bij aanvang van uw eerste verzoek om internationale bescherming door de DVZ gewezen op het belang van het afleggen van waarachtige verklaringen en van het feit dat uw volledige medewerking aan de asielprocedure vereist is. Dat u desondanks gedurende vier opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming blijft vasthouden aan deze leugenachtige verklaringen, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw nieuwe verklaringen en relativeert tevens uw vrees voor vervolging in ernstige mate. In het kader van uw vierde verzoek legde u zelfs nog een Afghaans paspoort voor op naam van N.M.A., geboren in Baghlan op 31 mei 1999. De opmerkingen die uw advocaat hieromtrent formuleerde in zijn verzoekschrift aan de RvV zijn geenszins in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Ook is het in het licht van uw verklaringen dat u door derden werd aangeraden om uw werkelijke geboorteplaats en verblijfplaatsen te verzwijgen voor de Belgische asielinstanties, vreemd en opmerkelijk dat u ook over uw naam zou hebben gelogen. Zo stelt u in het kader van uw huidige verzoek dat u in werkelijkheid J. heet (zie DVZ, punt 2). Het is erg vreemd dat u gedurende vijf jaar en vier opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming volhoudt dat u N.M. heet terwijl uw naam in werkelijkheid J. is. Zelfs al zou het zo zijn dat u op aanraden van derden uw verblijf in Pakistan voor de Belgische asielinstanties verzweeeg, dan nog kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat u zich wel onder uw juiste voornaam zou laten registreren en indien u dit niet deed, dat u dit al eerder aan de Belgische asielinstanties zou hebben kenbaar gemaakt en hier niet vijf jaar lang zou mee wachten.

Bovendien is het opmerkelijk dat u er niet in slaagt om originele documenten neer te leggen met betrekking tot uw gewijzigde verklaringen over uw identiteit en geboorteplaats. Gelet op het feit dat u al vijf jaar in België bent en dat de laatste beslissing van het CGVS in het kader van uw vierde verzoek om internationale bescherming al van 25 augustus 2020 dateert, had u immers voldoende tijd om deze inmiddels te vergaren.

Met betrekking tot de inhoud van de documenten die u wel neerlegt ter staving van uw verzoek (de kopieën van een geboorteakte en een Afghan Citizen Proof of Registration (PoR) kaart op naam van J., zoon van F.M.; een kopie van de samenstelling van het gezin van F.M.; negen kopieën van PoR-kaarten op naam van J. en zijn familieleden; de kopie van een inschrijvingsbewijs van een huurwoning; vier kopieën van facturen op naam van M.A.A.S.; de kopie van een schoolcertificaat op naam van J. zoon van F.M. en zes foto's) dient verder nog te worden opgemerkt dat de inhoud ervan volledig tegenstrijdig is met de verklaringen die u eerder hebt gegeven omtrent de identiteit en de herkomst van u en uw familieleden. Zo blijkt de naam van de vader van J. van wie u de kopie van zijn geboorteakte en PoR-kaart neerlegt, F.M. te zijn en niet A.J., zoals u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde (zie verklaring DVZ dd. 09.02.2016, punt 15). Het feit dat u ook zonder grondige reden over de naam van uw vader hebt gelogen in het kader van uw vorige verzoeken om internationale bescherming, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Uit de kopie van de taskara die uw advocaat op 22 september 2021 aan het CGVS heeft overgemaakt, kan nergens uw verwantschap met die persoon worden afgeleid.

Bovendien blijkt deze F.M. niet afkomstig te zijn uit het dorp Akorkhel in district Dahane Ghorī, waarvan u in het kader van uw eerste verzoek nog verklaarde dat u dacht dat uw vader er geboren was, maar wel uit het dorp Gawargan in het district Puli Khomri (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12.07.2016, p. 3 en 15). Indien u in het kader van uw vorige vier verzoeken om internationale bescherming de Belgische asielinstanties wou doen geloven dat u uw hele leven in Afghanistan had geleefd is het vreemd dat u toen niet naar de werkelijke regio van herkomst van uw familie zou hebben verwezen.

Wat betreft de kopieën van de PoRkaarten van deze F.M. en acht van zijn gezinsleden betreft, wordt dezelfde opmerking gemaakt. Ook is het vreemd dat u in het kader van uw eerste verzoek verklaarde dat u twee broers en twee zussen hebt, (zie CGVS, p. 4), maar dat u, naast de PoR-kaarten van J. en zijn ouders ook nog die van drie andere zoons en drie dochters van F.M. neerlegt. Uit het attest over de samenstelling van het gezin van F.M. blijkt dat die persoon in totaal zelfs 13 kinderen heeft. Volledigheidshalve dient hier ook bij te worden vermeld dat van alle namen van uw gezinsleden die u opgaf in het kader van uw eerste verzoek, enkel de naam van uw broer J. terug te vinden is op de PoR-kaarten die u in het kader van uw huidige verzoek neerlegt van uw ouders, broers en zussen (Verklaring DVZ d.d. 09/02/2016; begeleidend schrijven advocaat). Uit de gezinssamenstelling blijkt dat ook de naam van uw moeder verschilt van degene die u in 2016 hebt opgegeven. U stelde toen immers dat uw moeder R. heette, terwijl uit het attest blijkt dat de vrouw van F.M. in werkelijkheid G.B. heet. Ook van uw broer A. waarover u in 2016 sprak, is geen spoor terug te vinden in het attest over uw gezinssamenstelling. Van de twee zussen die u in 2016 hebt opgegeven, met name S. en Z., kan worden aangenomen dat deze als S. en Z. in bovenvermeld attest figureren. Het blijft evenwel een raadsel waarom u in het kader van uw eerste verzoek in die mate zou liegen over de exacte samenstelling van uw gezin. Wat betreft de facturen die u neerlegt en die op naam staan van een zekere M.A.A.S., wordt opgemerkt dat diens verwantschap met de mensen van wie u de PoR-kaarten neerlegt, niet wordt aangetoond. Bovendien dateren deze documenten uit het jaar 2020 en kunnen ze dus bezwaarlijk worden gebruikt om aan te tonen dat u, die al sinds 2015 in Europa verblijft, zelf als Afghaans staatsburger jarenlang en onafgebroken in Pakistan hebt verbleven.

In verband met het schoolattest wordt dan weer opgemerkt dat het vreemd is dat J., zoon van F.M., die u in het kader van dit verzoek om internationale bescherming beweert te zijn, in 2013 voor de achtste graad van het secundair onderwijs slaagde, terwijl u in het kader van uw eerste verzoek nog verklaarde dat u nooit naar school bent geweest (zie CGVS, p. 5).

Gelet op deze flagrante discrepanties tussen de inhoud van deze documenten en uw eerdere verklaringen met betrekking tot uw identiteit, familiesamenstelling, regio van origine en scholingsgraad, wordt ernstig getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw nieuwe verklaringen in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming. Wat betreft de foto's wordt nog opgemerkt dat uit dit document niet kan worden afgeleid wat de identiteit, laat staan de nationaliteit is van de mensen die erop staan afgebeeld, noch over de locatie waar en de omstandigheden waarin ze werden genomen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat uw gewijzigde verklaringen over uw identiteit en woonplaats waarachtig zijn, en u daadwerkelijk de J. bent die op de voorgelegde documenten figureert, dan nog kunnen deze niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Louter op basis van een langdurig verblijf in Pakistan, of de verklaringen dat uw familie tot op heden woonachtig is in Pakistan, toont u immers geen directe nood aan internationale bescherming aan.

Gevraagd waarom u zich niet in Afghanistan zou kunnen vestigen, verklaart u slechts dat u niet naar Afghanistan terug kan omdat u er als Pakistaan zou beschouwd worden en u er geen andere keuze zou hebben dan bij de politie te gaan werken of de taliban te vervoegen (zie DVZ, punt 19). Dit betreffen evenwel louter hypothetische verklaringen die u op geen enkele manier staft met concrete elementen. Bovendien blijkt uit informatie beschikbaar op het CGVS dat er de afgelopen 20 jaar miljoenen Afghaanse vluchtelingen uit Iran en Pakistan zijn teruggekeerd naar Afghanistan. U toont op geen enkele manier aan dat uw individuele situatie zou afwijken van de overige Afghaanse vluchtelingen die naar hun vaderland zijn teruggekeerd.

Het schrijven van uw advocaat dd. 19.02.2021 verandert niets aan deze vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich

wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. X). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had,

de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat

de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat er sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 geen gehoor meer heeft plaatsgevonden, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat **uw individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element dienaangaande heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. U heeft nochtans via uw advocaat documenten laten doorsturen sinds de machtsovername, maar nergens in deze communicatie wordt verwezen naar een eventuele veranderde persoonlijke situatie vanwege de machtsovername door de taliban. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat ook in het dossier van uw broer een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van

nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

Verzoeker verwijst naar artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en de voorbereidende werken dienaangaande.

Hij gaat in op het motief in de bestreden beslissing, dat hij niet eerder alle kaarten op tafel heeft gelegd. Verzoeker benadrukt dat hij, als zestienjarige, ervoor opteerde om het advies van andere Afghanen te volgen, met name om te liegen over zijn verblijf in Pakistan. Verzoeker benadrukt dat de vaststelling dat hij geen open kaart speelde, niet impliceert dat zijn vrees niet dient te worden onderzocht. Hij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht, waarbij hij – onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) – benadrukt dat deze onverkort geldt bij volgende verzoeken.

Verzoeker stelt dat de Raad de voorgaande beslissing van de commissaris-generaal heeft vernietigd, omdat de volatiele situatie in Afghanistan nader diende te worden onderzocht. Huidige bestreden beslissing tot niet-ontvankelijkheid, schendt het gezag van gewijsde van dit arrest, zo stelt verzoeker.

Verder benadrukt verzoeker dat zijn laatste gehoor dateert van 12 juli 2016, waarbij de commissaris-generaal hem nooit heeft ondervraagd over zijn verblijf in Pakistan. Hij benadrukt de documenten die hij heeft overgemaakt, ter staving van zijn verblijf aldaar.

Wat betreft zijn Afghaans paspoort, stelt verzoeker dat dit wel degelijk een origineel document betreft, doch louter met de verkeerde voornaam. Verzoeker benadrukt rechtspraak van het HvJ inzake de beoordeling van niet-geauthentiseerde kopieën van documenten, waarbij het gebrek aan authenticatie niet kan leiden tot de niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. Hij verwijst tevens naar rechtspraak van het EHRM.

Verzoeker benadrukt dat hij niet mag worden gestraft omdat hij op zeer jonge leeftijd heeft gelogen, waarbij hij verwijst naar het standpunt van UNHCR dat het geven van foutieve informatie niet inhoudt dat die persoon niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Verzoeker benadrukt dat er niet wordt getwijfeld aan zijn Afghaanse nationaliteit en het verblijf in Pakistan van zijn broer.

Verzoeker benadrukt zijn profiel van een Afghaan die lange tijd in Pakistan verbleven heeft en feitelijk nooit naar Afghanistan is geweest, al zeven jaar in Europa verblijft, geen enkel netwerk in Afghanistan heeft, waarbij hij zou moeten terugkeren naar een land waar een extremistische organisatie aan de macht is, die paranoïde is voor buitenlandse inmenging. Verzoeker stelt dat hij enkel geloofwaardig kan maken dat hij in Pakistan is geboren, door hem hierover te horen. Het gebrek aan gehoor schendt artikel 18 van het Handvest en het hoorrecht, zo stelt verzoeker.

Vervolgens zet verzoeker zijn profiel als Afghaanse vluchteling uit Pakistan en het gebrek aan bescherming in Pakistan uiteen. Hij herhaalt dat de commissaris-generaal vaststelde dat verzoeker onvoldoende kennis had over zijn beweerde herkomstregio in Afghanistan, wat reeds een indicatie voor een verblijf in Pakistan vormt. Verder herhaalt hij de redenen waarom hij initieel andere namen en gezinssamenstellingen heeft opgegeven. Hij benadrukt zijn kennis van Urdu en geeft aan dat hij UNHCR contacteerde om na te gaan of verzoeker en zijn familie effectief als vluchtelingen in Pakistan woonden (overtuigingsstuk 2). Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal ook contact kon opnemen met UNHCR. Verzoeker gaat verder in op de vraag of Pakistan als eerste land van asiel kan worden beschouwd, waarbij hij onder verwijzing naar landeninformatie concludeert dat Pakistan geen reële bescherming kan bieden.

Verzoeker gaat verder in op het gebrek aan informatie omtrent de huidige situatie in Afghanistan.

Hij verwijst naar diverse landeninformatie – waaronder de *“guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan”* van het UNHCR; *“EUAA rapport Afghanistan Country Focus; Contry of Origin Information Report”* van januari 2022; *“EUAA Country Guidance Afghanistan”* van april 2022 – en stelt dat er sprake is van een gebrek aan objectieve en afdoende informatie. Hij benadrukt dat UNCHR in februari 2022 adviseerde om verzoeken om internationale bescherming tijdelijk op te schorten en dat er gewag wordt gemaakt van een toename aan beschermingsnood door verscheidene recente ontwikkelingen.

Verzoeker hekelt het gebrek aan motivering waarom de commissaris-generaal meent dat er wel voldoende informatie voorhanden is om een analyse te maken. Hij benadrukt dat er geen bronnen zijn en al zeker geen bronnen die aangeven dat er geen probleem is voor personen met een profiel zoals hemzelf. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal lijkt te erkennen dat er onvoldoende zekerheid is omtrent de beschermingsnood, waarbij de bewijslast wordt omgedraaid. Verzoeker verwijst naar de COI Focus van Cedoca, die aangeeft dat er moeilijkheden zijn bij toegang tot bronnen. De in de COI focus gehanteerde

bronnen, rapporten van UNAMA en cijfers van ACLED zijn niet voldoende als objectieve landeninformatie, vanwege de gehanteerde methodiek. Verzoeker verwijst naar het arrest met nummer 270.813 van 31 maart 2022 van de Raad.

Verzoeker gaat dieper in op de EUAA Country Guidance Afghanistan en een analyse van een COI-expert voor NANSEN inzake het gebruik van COI door het CGVS.

Verzoeker gaat verder in op het risicoprofiel van de (toegeschreven) verwestering. Hij verschaft een theoretische uiteenzetting omtrent het begrip (gepercipieerde) “verwestering”. Hij verwijst dienaangaande naar diverse onderzoeken en rapporten. Concreet met betrekking tot zijn profiel, stelt hij: *“In het geval van verzoeker moet opgemerkt worden dat hij zijn land van herkomst verliet als minderjarige en dus een deel van zijn vormende jaren in België, een Europees, Westers land, heeft doorgebracht. Er kan dus redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker, na dit verblijf in België, op ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert gezien te worden als ‘verwesterd’”*

In een volgend onderdeel stelt verzoeker dat *“zal aangetoond worden dat verzoeker enerzijds vervolging vreest op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, §4, b) en e) Vreemdelingenwet) als omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep (artikel 48/3, §4, d) Vreemdelingenwet), als gevolg van een toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van ‘verwestering’.”* Hij zet de gronden van vervolging uiteen en gaat in op de risico's die verwesterde Afghanen lopen bij een terugkeer. Volgens verzoeker is een langdurig verblijf in het Westen reeds voldoende om aan deze risico's te worden blootgesteld, waarbij de taliban deze personen beschouwd als verraders, mogelijke spionnen en personen die politiek verzet pleegden. Hij citeert onder meer uit UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Need of Asylum-seekers from Afghanistan*, een rapport van AsylOS en een onderzoek van professor F. Stahlmann.

Verzoeker stelt *“Uit de bij dit verzoekschrift gevoegde objectieve en betrouwbare landeninformatie blijkt duidelijk dat in Afghanistan een ‘verwesterde’ persoon een risicoprofiel is en als gevolg hiervan vervolging riskeert. Dit was reeds zo vóór de gehele machtsovername door de Taliban, zoals Uw Raad dit uitdrukkelijk erkend heeft in een eerder geciteerd arrest, met name arrest nr. 228 243 van 30 oktober 2019.”*

Verder gaat verzoeker in het op arrest *“Sufi en Elmi”* van het EHRM en trekt een parallel tussen de situatie van Somalië en Afghanistan.

Verzoeker gaat tevens in op het risico voor verwesterde Afghanen om het slachtoffer te worden van stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting.

Verzoeker gaat zowel in op de risico's voor verwesterde Afghanen in het verleden, als sinds de machtsovername door de taliban.

Verzoeker verwijst naar diverse landeninformatie, waaronder: *Country guidance; Afghanistan Common analysis and guidance note* van november 2021; OSAR *“Afghanistan: risques au retour liés à l'occidentalisation”* van 26 maart 2021; *Country Policy and Information Note* van UK Home Office van februari 2022; OSAR, *Afghanistan: Profils à risque: Mise à jour de l'analyse-pays de l'OSAR* van 31 oktober 2021; EASO, *Country Guidance: Afghanistan Common analysis and guidance note*, november 2021; EASO *Afghanistan Country Focus, Country of Origin Information Report*, januari 2022.

Verzoeker stelt: *“Verzoeker zal bij zijn aankomst in Afghanistan (op de luchthaven of aan één van de grensposten) extra in de kijker lopen, aangezien het duidelijk zal zijn voor de Taliban dat hij afkomstig is uit het Westen. Verzoeker zou voorts niet één controle van de Taliban moeten zien te passeren, maar verschillende. Hij zal verschillende checkpoints moeten passeren op de luchthaven, maar ook nadien tijdens de verdere reis. Aangezien het loutere verblijf in Europa al een reden is voor vervolging door de Taliban (wat wordt gezien als een daad van politiek verzet, cf. supra), en de perceptie van ‘verwestering’ betrekking heeft op gemakkelijk herkenbare kenmerken, verbonden aan de identiteit en het gedrag van verzoeker, zal hij een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer. Afghanen worden sterk gecontroleerd bij de checkpoints van de Taliban”* en *“Het risico om als verwesterd te worden beschouwd aan deze controleposten is nog groter doordat de Taliban een verregaande controle uitvoert op de smartphones van Afghanen, waarbij ze kijken naar persoonlijke foto's en video's, contacten en sociale media-accounts. De aanwezigheid van muziek of video's kan al leiden tot geweld en pesterijen door de Taliban, laat staan foto's die in het Westen zijn getrokken of Westerse muziek. Verzoeker loopt dan ook een groot risico bij controle van zijn smartphone”*. Verzoeker verschaft vervolgens een overzicht van de organisatie van de taliban en de controles van in- en uitreizen, waarbij hij ingaat op het Haqqani-netwerk dat bevoegd is voor materies inzake binnenlandse zaken.

Verzoeker acht het door de commissaris-generaal gedane onderzoek naar de verwestering onvoldoende, stereotiep en getuigend van een selectieve lezing van de landeninformatie.

Verzoeker verschaft nog elementen, die volgens hem maken dat hij een verhoogd risico loopt bij een terugkeer, indien men kijkt naar de parameters van EUAA:

- het gebied van herkomst, waarbij er een groter risico is in plattelandsgebieden waar Pashtoenen wonen: verzoeker is als Pashtun afkomstig uit het Kama, hetgeen een ruraal gebied is. Verder is hij geboren en getogen in Pakistan;

- de leeftijd: verzoeker kwam in het Westen aan in 2015, en spendeerde de tijd daarvoor in Pakistan. Een deel van zijn vormende jaren bracht verzoeker door in het Westen, hetgeen het risico vergroot dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan;

- de duur van het verblijf in een westers land: verzoeker woont ongeveer zeven jaar in Europa. Doordat het ging om vormende jaren, terwijl verzoeker verder opgroeide en volwassen werd, is de impact van dit verblijf erg groot;

Verzoeker, die vluchtte vooraleer Afghanistan in handen kwam van de Taliban en tevens nooit in Afghanistan is geweest, kan vanuit België moeilijk inschatten hoe de lokale afdeling van de Taliban de Taliban-normen concreet toepast. Gezien de lokale verschillen, is dit echter wel relevant voor de beoordeling van het risico bij terugkeer. Verwerende partij levert hierover geen enkele informatie, en negeert deze parameter."

Verzoeker benadrukt het belang van een toekomstgerichte beoordeling van zijn vrees en stelt dat de vereiste van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn vrees voor vervolging concreet zou maken, geen rekening houdt met zijn individuele situatie, de objectieve gegrondheid van zijn vrees, het noodgedwongen hypothetische element van zijn vrees, de nood aan een toekomstgericht onderzoek, en met de algemene landeninformatie die de gegrondheid van zijn vrees aantoont.

Verzoeker geeft aan dat hij op zeer jonge leeftijd in het Westen is toegekomen, een moment waarop hij nog erg beïnvloedbaar was. Verzoekers culturele, religieuze en traditionele kompas is veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is, waardoor het voor hem een enorme uitdaging is om zich in te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer

In een volgend punt, stelt verzoeker dat, naast het risico louter op basis van de terugkeer uit het Westen en de eventuele gepercipieerde 'verwestering', ook onderzocht moet worden wat de gevolgen zijn van leven onder het talibanbewind, en meer bepaald of dit een reëel risico op ernstige schade cfr. artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt.

Verzoeker verschaft theoretische duiding bij het begrip "ernstige schade" en verwijst opnieuw naar het arrest "*Sufi en Elmi*" en de parallel die kan worden getrokken tussen de situatie van Al-shabaab in Somalië en de taliban in Afghanistan.

Verzoeker gaat in op de politieke situatie, sinds de machtsovername door de taliban en wijst op de vele onzekerheden. Hij stelt dat er momenteel een juridisch vacuüm bestaat, waarbij de taliban de Afghaanse grondwet opschortte, maar nog geen nieuw juridisch kader invoerde. Hij stelt dat, hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, deze beloften met veel scepsis worden onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind, waarbij het contrast tussen hun verklaringen omtrent het recht op onderwijs voor vrouwen, en de feiten op het terrein illustratief is voor het feit dat aan het woord van de taliban geen waarde mag worden gehecht. Ondanks eerdere beloften, sloot de taliban de middelbare scholen voor meisjes enkele uren na hun heropening.

Verzoeker geeft ook aan dat er sprake is van decentralisatie, zodat bepaalde garanties die de talibanleiding in Kabul biedt, of bepaalde 'rechten' die men uit het '*vice handbook*' zou kunnen putten, in de praktijk voor verzoeker niets waard zijn. De realiteit in zijn regio van herkomst in de provincie Nangarhar kan immers fundamenteel verschillen van hetgeen de centrale leiding in Kabul proclameert.

Verzoeker benadrukt de vele mensenrechtenschendingen en de invoering van strenge shariaregels, waarbij overtredingen met draconische straffen worden gesanctioneerd. Op basis van de aangebrachte landeninformatie ziet het er naar uit dat de taliban als overheid routineus en systematisch de niet-derogeerbare mensenrechten van de Afghaanse bevolking schendt, zo stelt verzoeker.

Verzoeker geeft een overzicht van "*de lessen van het verleden*", waarbij hij uiteenzet hoe de taliban in het verleden aan het werk ging en waarbij verzoeker aangeeft dat uit het EUAA rapport van januari 2022 blijkt dat de huidige interim regering volledig bestaat uit talibanleden, waarvan er al velen dienden in de talibanregering in de jaren 90. Verschillende leden van de huidige talibanregering staan op de sanctielijst van de VN Veiligheidsraad. Voorts werd ook het Haqqani netwerk opgenomen binnen de talibanregering, waarbij ze de minister van binnenlandse zaken leveren én de meest machtige fractie binnen de taliban vormen.

In een volgend punt gaat verzoeker in op de twee parallelle niet-internationaal gewapende conflicten op het Afghaanse territorium, één tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) (trouw aan de voormalige regering) en één tussen ISKP en de taliban. Verzoeker gaat in op de veiligheidsincidenten die hierdoor worden veroorzaakt. Hij stelt dat: "*Het is ondanks de schaarste aan informatie duidelijk dat de situatie in Afghanistan en verzoekers regio van herkomst, uiterst volatiel is. Net omwille van dit serieuze risico op onderrapportering van de geweldsincidenten veroorzaakt door de strijd tussen ISKP en de*

Taliban, en de opkomst van IS en Al-Qaeda, is verder onderzoek ook op dit vlak aangewezen.” Verzoeker verwijst in deze andermaal naar het arrest van de Raad met nummer 270.813 van 31 maart 2022.

Ten slotte gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker verwijst naar het arrest *“Sufi en Elmi”* van het EHRM, evenals naar het arrest *S.H.H. t. het Verenigd Koninkrijk* en het arrest *“M’Bodj”*. Hij stelt dat de vraag die rest voor de beoordeling onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (en bij uitbreiding artikel 3 EVRM), is of er thans sprake is van een precare socio-economische/humanitaire situatie in Afghanistan die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling, en of er een impact van de gedragingen van de taliban is op deze situatie. Verzoeker benadrukt dat de commissaris-generaal niet betwist dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan thans erg precair is, waarbij hij tevens een uitgebreide uiteenzetting verschaft van deze precare situatie, onder verwijzing naar diverse bronnen. Verder zet verzoeker uiteen waarom hij van oordeel is dat de gedragingen van de taliban deze precare situatie veroorzaken. Hij geeft aan dat, hoewel het gebrekkige socio-economische beleid van de vorige Afghaanse regering, de COVID-19 pandemie en natuurfenomenen zoals droogte eveneens een rol kunnen spelen in de huidige crisis in het land, het wel vast staat dat de humanitaire situatie voor het overgrote deel in rechtstreeks verband staat met de acties van de taliban. Verzoeker gaat in op de impact van de internationale sancties en bevrozingen van tegoeden, op de stopzetting van financiële hulp, op de geweldsincidenten die worden gepleegd op de humanitaire hulpverleners e.d.

Verzoeker concludeert dat: *“Zoals hierboven aangetoond, behaalt de huidige situatie in Afghanistan eveneens de drempel van artikel 3 EVRM, doordat de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, waaronder verzoeker en zijn gezin, in een situatie van extreme armoede is beland, waarbij zij niet meer in staat zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien zoals voedsel en hygiëne. Net zoals in Sufi en Elmi is dit het gevolg van gedragingen van een islamitische groepering die de de facto controle heeft over het grondgebied”*.

Verzoeker verschaft in de voetnoten van zijn verzoekschrift werkende hyperlinks naar de door hem geciteerde landeninformatie. Verder voegt hij ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende stukken toe: een formulier voor *“authorisation for acces and disclosure”* gericht aan het UNHRC Pakistan, waarmee verzoeker toestemming geeft aan het UNHRC om kennis te nemen van de inhoud van zijn internationaal verzoek en om stukken over te maken; foto’s uit het dossier van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers broer.

3. Aanvullende nota’s

3.1. De commissaris-generaal heeft op 5 oktober 2022, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

“EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

3.2. De commissaris-generaal heeft op dezelfde datum, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een tweede aanvullende nota overgemaakt, waarbij hij de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022, dd. 13 september 2022 voegt.

3.3. Verzoeker heeft op 3 oktober 2022, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt, waarbij hij wenst te wijzen op nieuwe landenrapporten omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker verschaft een uitgebreide uiteenzetting van volgende rapporten:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
 - EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
 - EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022;
 - Amnesty International, *The Rule of Taliban. A year of violence, impunity and false promises* van 15 augustus 2022 ;
 - UNAMA, *Human Rights in Afghanistan. 15 august 2021-15 juni 2022* van juli 2022;
 - UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security* van 15 juni 2022 ;
 - Danish Immigration Service, *Afghanistan. Taliban's impact on the population*, juni 2022.
- Tevens voegt hij screenshots van zijn sociale media profielen toe.

4. Voorafgaand

4.1. De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

4.2. Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend

verzoek bevat. Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsebepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak C-921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen.

In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, dient beperkt te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Inzake verzoekers vluchtrelaas

5.1.1. Verzoeker voert thans, naar aanleiding van zijn vijfde verzoek om internationale bescherming, een geheel nieuw vluchtrelaas. Verzoeker houdt niet langer vast aan zijn eerder verstrekte vluchtrelaas, waarvan hij toegeeft dat dit verzonnen is. Verzoeker stelt niet langer N.M. te zijn, doch wel J.A. Tevens verschaft hij volstrekt nieuwe identiteitsgegevens van zijn ouders en broers en zussen. Verzoeker houdt niet langer voor afkomstig te zijn van de provincie Baghlan, te Afghanistan. Hij stelt dat hij in werkelijkheid in Pakistan is geboren, alwaar hij ononderbroken verbleef tot het moment dat hij naar Europa vertrok. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk de Afghaanse nationaliteit bezit, doch dat hij nooit in Afghanistan heeft verbleven. Hij wijst erop dat al zijn gezinsleden nog in Pakistan verblijven, waarbij hij aldus geen enkel netwerk heeft in Afghanistan. Hij geeft aan dat hij problemen kende in Pakistan, waarbij hij vreesde te worden teruggestuurd naar Afghanistan. Wat betreft zijn vrees ten aanzien van Afghanistan, stelt hij dat de provincie Baghlan kan worden aangegrepen als referentieplaats in het kader van een intern vestigingsalternatief, omdat zijn familie van daar afkomstig is. Verzoeker wijst op de onveilige situatie in deze provincie, gecombineerd met het volledig gebrek aan een sociaal netwerk in Afghanistan, dat voor hem een vreemd land is.

5.1.2. De commissaris-generaal stelde dat verzoekers nieuwe verklaringen met betrekking tot zijn identiteit, herkomst, verblijfplaatsen en levensomstandigheden niet kunnen worden weerhouden als nieuwe elementen, gelet op de volgende overwegingen:

- (a) het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn vijfde verzoek en na vijf jaar verblijf in België volledig nieuwe verklaringen aflegt, tast zijn algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan;
- (b) verzoekers verklaringen waarom hij slechts thans zijn ware identiteit, verblijfplaats en levensomstandigheden kenbaar maakt, kunnen niet overtuigen, waarbij van een verzoeker die stelt te vrezen voor zijn leven mag worden verwacht dat hij van in het begin zijn vluchtrelaas op correcte en zo accuraat mogelijke wijze aanbrengt en verzoeker bovendien van in het begin bij zijn eerste verzoek werd gewezen op het belang van het afleggen van waarachtige verklaringen;
- (c) verzoeker heeft in het kader van zijn vierde verzoek om internationale bescherming een Afghaans paspoort overgemaakt, op naam van N.M., geboren in Baghlan;
- (d) het is bevreemdend dat verzoeker, die werd aangeraden om te liegen over zijn geboorte- en verblijfplaats, tevens loog over zijn voornaam en dit gedurende vijf jaar;
- (e) het is opmerkelijk dat verzoeker er niet in slaagt originele documenten neer te leggen met betrekking tot zijn gewijzigde verklaringen over zijn identiteit en geboorteplaats, terwijl verzoeker reeds vijf jaar in België verblijft en aldus voldoende tijd had om deze te vergaren;
- (f) de inhoud van de overgemaakte kopieën van de identiteitsdocumenten – geboorteakte, Afghan Citizen Proof of Registration (PoR) op naam van J. (zoon van F.M.) en diens gezinsleden, samenstelling van het gezin van F.M., inschrijvingsbewijs van een huurwoning, facturen op naam van M.A.A.S., schoolcertificaat op naam van J. en foto's – zijn volledig tegenstrijdig aan de eerdere verklaringen omtrent de identiteit en herkomst van verzoekers familie, waarbij (i) verzoeker in de eerste verzoeken zou hebben gelogen over de naam van zijn moeder en vader; (ii) verzoeker zou hebben gelogen over de herkomstregio van zijn vader; (iii) verzoeker initieel verklaarde slechts twee broers en twee zussen te hebben, doch uit de PoR-kaarten van F.M. blijkt dat hij dertien kinderen heeft; (iv) het een raadsel is waarom verzoeker zou liegen over de exacte samenstelling van zijn gezin;
- (g) de overgemaakte facturen op naam van M.A.A.S. tonen geen verwantschap aan met de personen vermeld op de PoR-kaarten;
- (h) verzoeker legt een schoolattest neer op naam van J., die slaagde voor het achtste jaar secundair onderwijs, doch verzoeker verklaarde in de eerdere verzoeken nooit naar school te zijn geweest;
- (i) uit de overgemaakte foto's kan niet worden afgeleid wat de identiteit of nationaliteit van de afgebeelde personen is, noch wat de locatie of omstandigheden van deze foto's zijn.

De commissaris-generaal concludeert dat: *“Gelet op deze flagrante discrepanties tussen de inhoud van deze documenten en uw eerdere verklaringen met betrekking tot uw identiteit, familiesamenstelling, regio van origine en scholingsgraad, wordt ernstig getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw nieuwe verklaringen in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming.”*

5.1.3. De Raad benadrukt vooreerst dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of

Refugees, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit, zijn landen en plaatsen van eerder verblijf, zijn reisroute en reisdocumenten. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden en het land of de landen die geacht worden bescherming te (kunnen) bieden kunnen bepaald worden. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, vertelde verzoeker ten belope van vier opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming en gedurende vijf jaar lang, echter niet de waarheid over zijn identiteit, geboorteplaats, verblijfplaats en levensomstandigheden, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Het gaat hierbij om volstrekt tegenstrijdige verklaringen, omtrent de meest fundamentele elementen van zijn vluchtrelaas. Verzoeker tracht deze wisselende verklaringen te verschonen, door te wijzen op zijn jonge leeftijd ten tijde van het zijn eerste verzoek om internationale bescherming, waarbij hij gemakkelijk beïnvloedbaar was en zich liet leiden door de adviezen van derden om te liegen over zijn voorgaande verblijfplaatsen. Verzoeker kan echter de verantwoordelijkheid voor zijn eigen verklaringen niet afschuiven op derden. Ook van een zestienjarige mag worden verwacht dat hij waarachtige verklaringen aflegt, omtrent de meest essentiële aspecten van zijn vluchtrelaas. Zoals de commissaris-generaal terecht stelde, werd verzoeker van in het begin van zijn verzoek om internationale bescherming ingelicht van het belang om waarachtige verklaringen af te leggen. Verzoeker kan er bovendien niet aan voorbijgaan dat hij, na zijn eerste verzoek, in de daaropvolgende drie volgende verzoeken bleef vasthouden aan zijn initiële verklaringen. Verzoeker was reeds meerderjarig, ten tijde van deze volgende verzoeken. De Raad stelt dan ook vast dat de commissaris-generaal terecht stelt dat verzoekers algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang wordt gebracht, doordat hij gedurende vijf jaar een vluchtrelaas heeft volgehouden, waarvan verzoeker thans verklaart dat het om een verzonnen relaas gaat.

5.1.4. De commissaris-generaal stelde verder ook terecht vast dat het opmerkelijk is dat verzoeker – die verklaart te hebben gelogen omtrent zijn identiteit, geboorteplaats en verblijfplaatsen – gebruik zou hebben gemaakt van een valse voornaam, van valse identiteitsgegevens van de overige gezinsleden en dat hij gebruik maakte van een andere voorgehouden herkomstregio in Afghanistan, dan de eigenlijke herkomstregio van zijn vader. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan, die hiervoor een afdoende verklaring kunnen bieden. Verzoeker stelt dat hij dergelijks deed, om te vermijden dat hijzelf of zijn familie zou worden geïdentificeerd als Afghaanse vluchteling in Pakistan door UNHCR Pakistan, doch dit betreft een weinig overtuigende verklaring. De Raad ziet niet in waarom verzoeker zou dienen te vermoeden dat de commissaris-generaal een opvraging zou doen bij UNHCR Pakistan, wanneer verzoeker in zijn eerste vier verzoeken geen enkele referentie maakte naar een verblijf in Pakistan of het hebben van PoR-kaarten.

5.1.5. Waar verzoeker nog ingaat op de PoR-kaarten en stelt dat de commissaris-generaal eenvoudigweg aan UNHCR Pakistan kon verzoeken om te bevestigen of de overgemaakte kaarten daadwerkelijk voorkomen in de databank, waartoe hijzelf ook reeds de aanzet heeft gegeven, wijst de Raad op het volgende. Zoals de commissaris-generaal terecht stelde, vermelden de PoR-kaarten volledig andere identiteitsgegevens voor verzoeker en diens familieleden (muv. één broer, J.). Zelfs indien de commissaris-generaal zou nagaan of deze kaarten daadwerkelijk voorkomen in de databank, ligt nog niets anders voor dan de vaststelling dat een persoon genaamd J.A. staat geregistreerd als Afghaanse vluchteling in Pakistan. Er kan hierbij geen enkele link worden gelegd tussen verzoeker en deze persoon J.A. Zo toont de foto op de PoR-kaart een jonger kind, waarvan geenszins kan worden afgeleid of dit effectief verzoeker is. Verzoeker verklaarde verder vijf jaar lang N.M. te zijn en legde onder deze naam zelfs een Afghaanse paspoort, afgeleverd op 12 november 2019 in de Afghaanse ambassade in België, neer en waarop een geboorteplaats in Afghanistan staat vermeld. Dit is het enige originele identiteitsdocument, waarop bovendien een herkenbare foto van verzoeker prijkt, dat verzoeker gedurende zijn verzoeken om internationale bescherming heeft overgemaakt. Dat verzoeker thans voorhoudt dat dit een origineel document is, doch enkel met de foute voornaam, kan niet overtuigen. Nog los van de vaststelling dat het document tevens Baghlan als geboorteplaats vermeldt – wat volgens verzoeker thans aldus niet zou kloppen – maakt verzoeker niet aannemelijk hoe hij een origineel en authentiek paspoort zou kunnen hebben bekomen, op basis van identiteitsgegevens die niet de zijne zijn. Ofwel heeft hij het paspoort bekomen door middel van omkoping – waarbij hij aldus andermaal de asielinstanties heeft trachten te bedriegen – ofwel is het een waarachtig paspoort, met aldus de ware identiteitsgegevens en geboorteplaats. In het licht van deze omstandigheden, kan verzoeker niet

verwachten dat de commissaris-generaal en de Raad zonder meer zouden aannemen dat de personen vermeldt op de PoR-kaarten, daadwerkelijk verzoeker en zijn gezinsleden zijn, dit geldt te meer daar verzoeker enkel foto's van deze kaarten overmaakt. Hetzelfde geldt voor het schoolcertificaat op naam van J., waarvan evenmin een link kan worden gemaakt met verzoeker. Ook de overige documenten – die bovendien allen slechts kopieën betreffen – laten evenmin toe om een link te maken tussen verzoeker en deze documenten.

5.1.6. Waar verzoeker er nog op wijst dat zijn broer E.M.A. tevens een verzoek om internationale bescherming indiende, waarbij niet werd getwijfeld aan zijn langdurig verblijf in Pakistan, herhaalt de Raad dat er geen elementen voorhanden zijn, op grond waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk de persoon J. is, die hij thans beweert te zijn en die een broer blijkt te zijn van E.M.A. Alleszins wordt elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites beoordeeld, waarbij verzoeker zich niet zonder meer kan beroepen op de inhoud van een beschermingsverzoek van zijn vermeende broer E.M.A., gelet op de individuele omstandigheden van zijn zaak, waarbij hij onder meer een origineel Afghaans paspoort onder de naam N.M. met een geboorteplaats in Baghlan heeft overgemaakt.

5.1.7. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota overgemaakte stukken, werpen geen nieuw licht op de zaak. Wat betreft het formulier voor “*authorisation for acces and disclosure*” gericht aan het UNHRC Pakistan, verwijst de Raad naar wat hierboven reeds werd gesteld aangaande de PoR-kaarten. Ook de foto's uit het dossier van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers vermeende broer, staan niet toe verzoeker te linken aan de identiteit vermeld op de PoR-kaart. Wat betreft de screenshots van de sociale media van verzoeker, kan de Raad enkel vaststellen dat deze de onduidelijkheid omtrent zijn identiteit nog meer voeden, waarbij deze allen immers melding maken van een andere naam, dan de naam J. die verzoeker thans stelt te dragen.

5.1.8. De Raad acht voormelde overwegingen afdoende, opdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers nieuwe verklaringen aangaande zijn identiteit, geboorteplaats, verblijfplaats en levensomstandigheden. De commissaris-generaal kon derhalve, op grond van de overwegingen die in de bestreden beslissing prijken, reeds terecht stellen dat deze nieuwe verklaringen geen nieuwe elementen zijn, die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Het komt hierbij noch aan de commissaris-generaal, noch aan de Raad toe om te speculeren over verzoekers werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond voor zijn komst naar België. In de voorliggende omstandigheden, kon verzoeker ook niet verwachten dat een nieuw persoonlijk onderhoud zou worden georganiseerd, om hem verder te horen over zijn kennis van en levensomstandigheden in Pakistan. Hij kan in dit verband dan ook niet dienstig schending van het hoorrecht opwerpen. De Raad benadrukt in deze ook nog dat verzoeker in zijn verzoekschrift verkeerdelijk voorhoudt dat hij een laatste keer door de commissaris-generaal zou zijn gehoord in 2016, waarbij uit het administratief dossier blijkt dat hij in 2019 nogmaals werd gehoord door de commissaris-generaal. Hierbij merkt de Raad op dat verzoeker de mogelijkheid had om dit persoonlijk onderhoud aan te grijpen om de door hem voorgehouden waarheid uitgebreid te vertellen, doch dat hij ervoor opteerde om vast te houden aan zijn initiële verklaringen.

5.1.9. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers geboorte en ononderbroken verblijf in Pakistan, kan verzoeker zich hier ook niet op beroepen voor de verdere ondersteuning voor zijn vluchtrelaas. In deze acht de Raad volgende passage in de bestreden beslissing, dan ook overbodig, zodat hier niet verder op dient te worden ingegaan: “*Zelfs indien zou worden aangenomen dat uw gewijzigde verklaringen over uw identiteit en woonplaats waarachtig zijn, en u daadwerkelijk de J. bent die op de voorgelegde documenten figureert, dan nog kunnen deze niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Louter op basis van een langdurig verblijf in Pakistan, of de verklaringen dat uw familie tot op heden woonachtig is in Pakistan, toont u immers geen directe nood aan internationale bescherming aan. Gevraagd waarom u zich niet in Afghanistan zou kunnen vestigen, verklaart u slechts dat u niet naar Afghanistan terug kan omdat u er als Pakistaan zou beschouwd worden en u er geen andere keuze zou hebben dan bij de politie te gaan werken of de taliban te vervoegen (zie DVZ, punt 19). Dit betreffen evenwel louter hypothetische verklaringen die u op geen enkele manier staft met concrete elementen. Bovendien blijkt uit informatie beschikbaar op het CGVS dat er de afgelopen 20 jaar miljoenen Afghaanse vluchtelingen uit Iran en Pakistan zijn teruggekeerd naar Afghanistan. U toont op geen enkele manier aan dat uw individuele situatie zou afwijken van de overige Afghaanse vluchtelingen die naar hun vaderland zijn teruggekeerd.*”

5.2. Inzake de gewijzigde situatie, ten gevolge van de machtsovername door de taliban, bekeken in het licht van de aanzienlijke vergroting van de kans om als vluchteling te worden erkend

5.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker terecht stelt, en dit blijkt ook uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd nadat de taliban in augustus 2021 de macht overnam. De Raad herinnert er in deze aan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker.

5.2.2. De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing als volgt: *“Het CGVS is er zich van bewust dat er sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 geen gehoor meer heeft plaatsgevonden, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw **individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element dienaangaande heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. U heeft nochtans via uw advocaat documenten laten doorsturen sinds de machtsovername, maar nergens in deze communicatie wordt verwezen naar een eventuele veranderde persoonlijke situatie vanwege de machtsovername door de taliban. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.”* De Raad wijst erop dat verzoeker als dusdanig niet ingaat op deze passage.

5.2.3. Bovendien heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen bij zijn situatie of elementen kenbaar te maken, een mogelijkheid waarvan verzoeker gebruik heeft gemaakt. Zo wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn verzoekschrift melding maakt van een vrees om vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als “verwesterd” of als een ongelovige, omwille van zijn langdurig verblijf in Pakistan en Europa. Ook in zijn aanvullende nota van 3 oktober 2022 bespreekt verzoeker analyses en landeninformatie, met betrekking tot het risico van “verwestering”, die – m.u.v. het rapport van de Danish Immigration Service – dateren van na de bestreden beslissing alsook na zijn verzoekschrift.

5.2.4. Verzoeker stelt dat personen die lange tijd in het Westen hebben verbleven, een specifiek risico op vervolging lopen omwille van een, al dan niet gepercipieerde verwestering. Verzoeker benadrukt dat hij zijn land van herkomst verliet als minderjarige en dus een deel van zijn vormende jaren in België heeft doorgebracht. Hij stelt bovendien dat hij nog nooit in Afghanistan heeft vertoefd, dat voor hem een vreemd land is. Verzoeker acht dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij, na dit verblijf in België, op ingrijpende wijze is geconformeerd aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan dreigt te worden gezien als ‘verwesterd’. Verzoeker houdt een theoretisch betoog over het begrip ‘verwestering’ en gaat aan de hand van talrijke rapporten waaruit hij citeert nader in op het risico voor Afghanen die als verwesterd worden beschouwd, op de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting van zulke personen, alsook op aanwijzingen van een beschermingsnood na de machtsovername door de taliban. Verzoeker houdt een uitvoerig betoog over het leven onder talibanbewind en kaart aan dat de bewegingsvrijheid in Afghanistan sterk aan banden is gelegd, gelet op de strenge bewaking van grenzen, reisrestricties en checkpoints in het land. Verzoeker benadrukt dat er grote verschillen bestaan tussen de centrale leiding in Kaboel en de lokale talibanleiding in rurale gebieden. Hij wijst erop dat de perceptie en behandeling door de taliban van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk blijft. Concreet benadrukt hij dat hij afkomstig is uit Kama, dat is gelegen in een rurale regio, dat hij in het Westen aankwam in 2015 en zijn tijd daarvoor besteedde in Pakistan. Verzoeker geeft aan dat hij indertijd zonder toestemming van de taliban Afghanistan verliet, zodat hij verscherpt zal worden gecontroleerd bij een terugkeer. Hij benadrukt dat zijn telefoon sociale

media-profielen bevat, dewelke door de taliban zullen worden uitgelezen. Verzoeker stelt dat hij westerse kleren draagt, dat hij zijn baard scheert, naar muziek luistert en tv-programma's kijkt die verboden zouden worden door de taliban. Hij is niet in staat om te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger of zelfs 'anders' dan de 'andere' bevolking in Afghanistan. Hij wijst er eveneens op dat hij erop zou moeten toezien dat zijn moeder en zussen de strikte voorschriften van de taliban volgen.

Verzoeker benadrukt het belang van een toekomstgerichte beoordeling van deze vrees en stelt dat de commissaris-generaal zich er te gemakkelijk van af maakt wanneer hij stelt dat het verzoeker is die *in concreto* aannemelijk moet maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

5.2.5. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift in deze gewag van "verwesterde Afghanen", als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. De Raad oordeelt dienaangaande als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;".

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

5.2.6. Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

5.2.7. Zoals verzoeker evenwel terecht stelt, is er echter ook sprake van de vervolgingsgronden 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen

een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

5.2.8. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *‘to play the game’*.

5.2.9. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

5.2.10. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-facto-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 29-31). Deze de-facto-regering heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *“een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *“een afzonderlijk departement binnen Kaboel”*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter

georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesaties” (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30 en EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA Afghanistan security situation augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA Afghanistan targeting of individuals p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de facto-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke

figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: "Denmark, DIS, Afghanistan – Taliban's impact on the population", June 2022, p. 38 in EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken ("Denmark, DIS, Afghanistan – Taliban's impact on the population", June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media ("Denmark, DIS, Afghanistan – Taliban's impact on the population", June 2022, p. 23-24 in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

5.2.11. De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de Taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de Taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

5.2.12. Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

5.2.13. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA Country Guidance Afghanistan april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

5.2.14. Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door de commissaris-generaal wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

5.2.15. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

5.2.16. De Raad brengt in herinnering dat reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker, dat hij zou zijn geboren en getogen in Pakistan. Verzoeker verschaft dan ook geen duidelijkheid over zijn voorgaande verblijfplaatsen, alvorens hij naar Europa vertrok. De Raad herhaalt dat het aan verzoeker toekwam om hierover duidelijkheid te verschaffen, waarbij het niet aan de Raad toekomt om hierover te speculeren. In deze omstandigheden kan verzoeker dan ook niet stellen dat hij volledig vervreemd is van Afghanistan, gelet op zijn langdurig verblijf in Pakistan, noch kan de Raad kennis nemen van de ware herkomstregio van verzoeker. Verzoeker biedt in deze evenmin duidelijkheid over de huidige verblijfplaats van zijn moeder en zussen, zodat ook niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij erop zou moeten toezien dat zij de strenge voorschriften van de taliban volgen.

5.2.17. Wat betreft de elementen van verwestering, beperkt verzoeker zich tot het aangeven dat hij Westerse kleren draagt, zijn baard afscheert en radio- en tv-programma's bekijkt die door de taliban verboden zouden zijn. Hiermee geeft hij evenwel een onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Dat verzoeker alhier een westerse levensstijl zou ontwikkelen, maakt nog niet dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Ook het enkele gegeven dat hij op minderjarige leeftijd in Europa binnenkwam, wanneer hij zich in zijn meest beïnvloedbare jaren bevond, volstaat niet. Verzoeker was bovendien ook reeds zestien jaar, waarbij de Raad herhaalt dat verzoeker geen zicht heeft geboden op zijn eerdere verblijfplaatsen. Waar verzoeker specifiek wijst op zijn profielen op sociale media, blijkt uit de landeninformatie niet dat het hebben van

dergelijke profielen zonder meer een risico op vervolging met zich meebrengt. De getuigenissen uit het rapport van Amnesty International, waarnaar verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst, gaan over personen waarbij uit hun telefoongegevens onder meer bleek dat zij deelnamen aan manifestaties en contact hadden met ex-medewerkers van de Afghaanse overheid. Dit is niet dezelfde situatie als verzoeker, die niet meer voorlegt dan de overzichtsprofielen van zijn sociale media. Verzoeker brengt ten slotte ook geen concrete elementen aan, op grond waarvan zou blijken dat hij zou worden geconfronteerd met een stigmatisering of discriminatie, van die aard en ernst dat deze vervolgingsfeiten zouden uitmaken.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 270.813 van 31 maart 2022. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als “verwesterd” te worden beschouwd. Verzoeker voert weliswaar tevens een gans betoog, waarmee zij kritiek uitoefent op de gehanteerde landeninformatie, dewelke zij nog steeds gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht. De Raad wijst er evenwel op dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

5.2.18. Wat betreft het betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota over het leven onder het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

5.2.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij als vluchtelingenstatus kan worden erkend.

5.3. Inzake de gewijzigde situatie, ten gevolge van de machtsovername door de taliban, bekeken in het licht van de aanzienlijke vergroting van de kans om als subsidiaire beschermde te worden beschouwd.

5.3.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet

hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.3.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkte het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest M'Bodj stelde het HvJ: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51; 57-58).*

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij *opzettelijk*, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

5.3.4. Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *“Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)”*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

5.3.5. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

5.3.6. De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak M.S.S. volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in

casu de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan te voldoen deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terecht komt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Elmi, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend ('predominantly') was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 90-91).

5.3.7. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een *opzettelijk* handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *"in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk).

5.3.8. Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

5.3.9. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen,

al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.3.10. Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal en verzoeker, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de-facto-Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselveiligheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van

de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de Taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de Talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

5.3.11. Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen werden overgemaakt, besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen (zie *supra*). Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

5.3.12. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

5.3.13. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

5.3.14. Verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan niet meer vergelijkbaar is met de situatie ten tijde van het arrest S.H.H. van het EHRM. Er is immers niet langer een functionerende centrale regering aanwezig nu het land volledig onder controle staat van een islamitische groepering. Daardoor zou de huidige situatie eerder vergelijkbaar zijn met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. Dit standpunt kan echter niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-facto-regering aanwezig, met de facto-ministers en de facto-functionarissen (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus

2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

5.3.15. In zoverre wordt gesteld dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden.

De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

Verzoeker argumenteert dat voormelde internationale sancties en economische maatregelen worden opgelegd en genomen omwille van gedragingen van de taliban, zoals schendingen van de mensenrechten, het opleggen van vrijheidsbeperkende en vrouwonvriendelijke regelgeving en het feit dat de taliban als terroristische groepering aangemerkt staan, sterke banden hebben met andere terroristische groeperingen, enzovoort. De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Zelfs als wordt betoogd dat de taliban *“goed op de hoogte [is] van de reden waarom de internationale gemeenschap deze humanitaire hulp weigert”* en dat de taliban een *“bewuste, intentionele keuze [maakt] om hun restrictief beleid te blijven verderzetten, goed wetende dat Afghaanse bevolking hierdoor (...) in een situatie van extreme armoede terechtkomt”* dan nog ontbreekt een voldoende causaal verband om te besluiten dat het risico op onmenselijke behandeling omwille van de humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban die zijn gericht tegen de Afghaanse bevolking, in het bijzonder tegen verzoeker.

5.3.16. Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 270.813 van 31 maart 2022. Vooreerst dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

5.3.17. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de

onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.3.18. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. X; RvS 8 februari 2018, nr. X; RvS 29 mei 2018, nrs. X en X; RvS 28 mei 2021, nr. X).

5.3.19. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, sub c van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest ‘Elgafaji’ waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest Elgafaji verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt

gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 40).

5.3.20. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 in acht genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is

aanwezig in zowat heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kaboel. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan worden gesteld dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De Taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De commissaris-generaal maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLED)” van 7 september 2022 kunnen worden beschouwd als een update van de ACLED-data uit de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van ‘riots’, ‘protests’ en ‘strategic developments’ worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. De Raad herhaalt nogmaals dat verzoeker geen duidelijk beeld schept van zijn voorgaande verblijfplaatsen. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over verzoekers werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond voor zijn komst naar België, zodat de Raad deze cijfers niet verder kan specificeren op verzoekers herkomstregio. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in de EUAA “Afghanistan. Security Situation” van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. ‘incidents with at least one recorded fatality’, over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kaboel (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kaboel (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van ‘unexploded ordnance’. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo’n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio, gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen IDP’s die waren teruggekeerd naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen

en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

5.3.21. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst. Verzoeker, die geen duidelijkheid schept aangaande zijn voorgaande verblijfplaatsen, laat na deze aan te voeren. Waar verzoeker nog wijst op de parallelle niet-internationaal gewapende conflicten, enerzijds tussen de taliban en de NRF en anderzijds tussen de taliban en de ISKP, werd hiermee bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet rekening gehouden. De kritiek die verzoeker, zowel in zijn verzoekschrift als in zijn aanvullende nota, uitoefent op de gebruikte landeninformatie, volstaat verder niet. De Raad benadrukt dat de impact van de machtsovername door de taliban op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, in rekening werd gebracht. Verzoeker benadrukt de pijnpunten in het vergaren van de landeninformatie, waarbij hij onder meer wijst op een kritisch verslag van NANSSEN omtrent het hanteren door de commissaris-generaal van de COI, doch brengt *in concreto* geen nieuwe of bijkomende gegevens aan, op grond waarvan kan worden vastgesteld dat de gehanteerde landeninformatie incorrect, dan wel niet langer actueel zijn of die toelaten tot een andersluidende conclusie te komen.

5.3.22. Gelet op het voormelde toont hij niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.4. Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat de commissaris-generaal het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest van de Raad met nummer X van 17 mei 2018 zou hebben geschonden. De commissaris-generaal is immers tegemoet gekomen aan de vaststelling dat bijkomend onderzoek zich opdroeg, ten gevolge van de machtsovername door de taliban.

5.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker geen elementen heeft aangedragen die de kans aanzienlijk vergroten om te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel om in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES